

Chemate să fim fiice ale luminii, într-o lume aparent lipsită de sens

(Meditație inspirată de/bazată pe cartea *Mission and Meaninglessness: The Good News in a World of Suffering and Disorder*, de Peter Cotterell – SPCK, 1990)

O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Ecclesiastul, o deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune... Atunci am urât viața căci nu mi-a plăcut ce se face sub soare: totul este deșertăciune și goană după vânt... Căci soarta omului și a dobitocului este aceeași; aceeași soartă au amândoi; cum moare unul, așa moare și celalt, toți au aceeași suflare, și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc; căci totul este deșertăciune. Toate merg la un loc; toate au fost făcute din țărână, și toate se întorc în țărână. Cine știe dacă suflarea omului se suie în sus, și dacă suflarea dobitocului se pogoară în jos în pământ?... M-am uitat apoi la toate asupririle care se fac sub soare; și iată că cei apăsați varsă lacrimi, și nu este nimeni să-i mângâie! Ei Sunt pradă silniciei asupritorilor lor, și n-are cine să-i mângâie! Și am găsit că morții, care au murit mai înainte, Sunt mai fericiți decât cei vii, care Sunt încă în viață. Dar mai fericit decât amândoi am găsit pe cel ce nu s-a născut încă, fiindcă n-a văzut toate relele care se petrec sub soare. Am mai văzut că orice muncă și orice iscusință la lucru își are temeiul numai în pizma unuia asupra altuia. Și aceasta este o deșertăciune și goană după vânt. (Ecclesiastul 1:2, 2:17-19, 3:19,21, 4:1-4)

Privind existența umană între cele două granițe care o delimitează, nașterea și moartea, viața apare a nu avea sens. Lucruri bune se întâmplă celor răi și lucruri rele se abat asupra celor buni. Boli și moarte par a ne amenința tot timpul; accidente și calamități naturale sunt o realitate mereu prezentă în viața noastră și pe programele de știri. Chiar dacă propria familie a fost cruțată de suferințe majore, nu putem rămâne multă vreme într-o stare de ignorare a suferințelor care lovesc viața altor familii. Mai mult chiar, regiuni întregi și grupuri mari de oameni sunt lovite de nenorociri. Discriminarea este o problema care confruntă tot mai mult lumea contemporană, și este evidentă chiar și în țara noastră. Persoane pentru care Hristos a murit în aceeași măsură în care a făcut-o pentru noi sunt discriminate pe bază de rasă, culoare, sex, vârstă, ori existența unui handicap sau a unei particularități fizice sau psihice. De câte ori nu auzim, sau chiar spunem, 'numai de nu aș fi ceea ce sunt!' – român, femeie, gras, slab, în cărucior cu roțile, bătrân, etc. Dar realitatea este că suntem ceea ce suntem și societatea ne marginalizează pentru asta. Și nimeni nu ne-a întrebat vreodată cum și ce am dori să fim!

Singuratatea și izolarea afectează tot mai mulți oameni, care se simt tot mai singuri în mijlocul mulțimii... Tot ce se discută în jur e aparent adresat celorlalți, care par a participa în relații reale, pe când ei...? Lor tocmai această premiză de bază a existenței umane, trăirea în relații în care să fie afirmați, îmbogățiți prin ceea ce dăruiesc celorlalți și primesc de la ei – afecțiune, comunicare, prezență - pare a le fi negată.

Nimicnicia condiției umane nerăscumpărate, descrisă de Apostolul Pavel în Romani (7:5, 14-15, 19), și anume dorința de a face ceva bun și neputința de a împlini ceea ce voiești, este o altă problemă ce covârșește pe mulți. Sunt mulți în jurul nostru care se zbat prinși în ghearele dependenței – de droguri, tutun sau alcool - sau atâtea neputințe fizice care sunt rezultatul unei vieți de rebeliune față de Dumnezeu!

Un alt aspect ce nu poate fi neglijat rămâne oprimarea și nedreptatea pe scara socială și politică ce afectează profund țări întregi, ba chiar subcontinente (ca, de exemplu India). Și atâtea biserici, pe scară mondială, încă suferă persecuții crunte din aceste cauze.

Nu putem uita aici frustrarea, care probabil că ne afectează pe multe dintre noi, mai ales în vremuri ca acestea, de criză - aceea de a fi o parte a mării mase de oameni lipsită de putere. Acea pătură a populației care nu-și poate permite să facă nici un plan de viitor. Care trăiesc nu doar de la o lună la alta, dar adesea chiar de azi pe mâine, fără a avea siguranța viitorului, sau a acoperișului de deasupra capului, ori a pâinii pe care să o

pună pe masă copiilor. Toate acestea sunt aspecte ale nimicniciei condiției umane.

Lucrurile, în mod cert, nu sunt așa cum ar trebui să fie. Cum am putea să reușim să le înțelegem, să putem răspunde întrebărilor nerostite din ochii copiilor noștri, să găsim sensul la tot ce se întâmplă în jurul nostru? În față ne stau două alternative: prima este existențialismul, care afirmă că viața este lipsită de sens și nu are nimic bun în ea; cealaltă este credința, pe baza căreia putem să afirmăm că viața trebuie să aibă sens.

În perspectiva existențialistă, aparenta lipsă de sens a vieții nu numai că este acceptată, ci însăși posibilitatea de a exista un rost în viață este negată. Pentru existentialist lumea este absurdă și fără sens, iar condiția umană presupune o alegere făcută în lumina realizării absurdității lumii. Dar să fie oare așa?

Bogația pe care noi, creștinii, o avem în mijlocul unei lumi lipsite de sens, este realitatea faptului că Dumnezeu Însuși, în persoana lui Isus Hristos, a venit să împărtășească nimicnicia vieții noastre umane, trăind El Însuși lipsa de sens a aparentei abandonări în mâinile suferinței și a morții a unui om neprihănit, de către un Dumnezeu drept și iubitor. Pe cruce, Domnul Isus de bună voie s-a supus la supliciu și moarte (Ioan 10:18), prin aceasta jertfa Lui constituindu-se atât ca o măsură a hidoșeniei condiției umane, cât și a mântuirii, a salvării radicale care, după înviere, va afecta fiecare aspect al destinului uman.

În calitate de creștini, noi știm și afirmăm că viața nu poate fi explicată în mod logic și ordonat, sistematizat, raționalizându-i accidentele, interpretându-i agoniile și reparându-i nedreptățile. Această lume nu este ceea ce a fost menită să fie, nici nu este ceea ce va fi într-o zi, când Fiul omului se va întoarce în slavă. Omul însuși nu este doar carne și sânge. Frământarea lui interioară, dorința după un scop, încântarea care ne copleșește atunci când trăim experiența întâlnirii cu divinul, dezolarea care ne cuprinde când ne simțim abandonați, cu poveri prea grele de purtat, cu dureri prea mari de îndurat, toate acestea depun mărturie despre originea noastră, și anume că suntem creați pentru Dumnezeu. După cum Dumnezeu este drept, și noi, la rândul nostru, tânjim după dreptate și tremurăm când eșuăm în a o găsi.

Dreptatea, în deplinătatea sa, nu se poate găsi de partea aceasta a cerului. Suntem creați pentru Dumnezeu, creați cu eternitatea în inima noastră, și de aceea strigăm împotriva nedreptății. Și stim că va veni o zi când Dumnezeu va îndrepta toate aceste strâmbătăți. Până atunci, însă, suntem chemați ca să trăim pe baza priorităților inversate ce sunt caracteristice Împărăției Lui, cea inaugurată de venirea Fiului Său pe pământ, dar care va fi pe deplin instaurată la venirea Lui în glorie: este mai bine să-ți pierzi viața decât să-ți-o păstrezi; este periculos să fii bogat; cei considerați neimportanți de către cei mulți sunt în centrul atenției; cerșetorii sunt participanții la banchet; iar cei din urmă vor fi cei dintâi.

În ceea ce privește răspunsul creștin la nenorocirea bolii și a morții, acesta este că Dumnezeu poate vindeca miraculos. Bineînțeles că poate, și uneori alege să o facă. În tendința de a alerga cu disperare după miracole, ce adesea ne caracterizează, să nu uităm că prin bolile noastre noi împărtășim condiția comună a oamenilor de pretutindeni, și astfel plătim costul pentru a câștiga dreptul de a spune că înțelegem. Tot așa cum Dumnezeu înțelege pentru că El Însuși a venit între noi și a experimentat nu numai

moartea, ci moarte pe cruce. La toate acestea mai trebuie să adaugăm și faptul că moartea, pentru noi, nu este sfârșitul, ci doar începutul unei vieți plene, fără limitări și fără sfârșit.

Care este rolul nostru, ca femei creștine, într-o lume atât de lipsită de sens, și în ce măsură putem noi, în nimicnicia noastră, contribui la îmbunătățirea condiției umane?

In predica Sa de pe munte, Domnul Isus a spus: Voi Sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară, și călcată în picioare de oameni. Voi Sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte, nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă. (Matei 5:13-16)

Cum putem să ne îndeplinim menirea? Identificându-ne cu cei oprimați și necajiți, și împotrivindu-ne nedreptății nu cu violență, ci cu slăbiciunea noastră împuternicită de Dumnezeu, așa cum apostolul Pavel ne învață în 2 Corinteni 13:4. Puterii oprimate a Romei, Domnul Isus i-a opus slăbiciunea Sa, acceptând crucificarea și îmbrăcând aparenta lipsă de sens a oprimării. Dar tocmai din aceasta a răsărit o biserică ce a supraviețuit și a copleșit puterea Imperiului roman. Și această biserică, prin crearea unei comunități reale de dragoste și părtășie, poate - prin deschidere și conlucrarea în efortul de a împărtăși valorile și lucrurile bune pe care le avem - ajuta la confruntarea puterilor Împărăției întunericului. Prin părtășia reală dintre noi și printr-o filantropie care să izvorască din dragoste neprefăcută, putem crea cadrul real în care condiția umană afectată de cădere și nimicnicia vieții să poată fi confruntată, chiar dacă totala lor rezolvare va fi doar la revenirea Mielului. Este vremea de acțiune, să ieșim de sub obroc, din spatele zidurilor bisericilor noastre după care prea adesea ne-am ascuns, și să fim sare și lumină acolo unde Dumnezeu ne-a așezat. Prin dragoste, dăruire de sine și acțiuni concrete făcute în unitate, să ne punem la dispoziția lui Dumnezeu, pentru a fi instrumentele folosite de El pentru a alina, chiar dacă numai în parte, suferința unei lumi atât de lipsită de gust și covârșită de întuneric.